

LÁ THƯ MỤC VỤ

Làn sóng tị nạn của người Việt bắt đầu từ sau ngày 30 tháng 4 năm 1975, và kéo dài trong ba thập niên. Bị kịch đó tưởng đã chấm dứt, nhưng những năm gần đây nó một lần nữa lại trở thành vấn đề thời sự nóng hổi đối với Nước Úc, khi một dòng người mới xuất phát từ Việt Nam liều chết tìm cách nhập vào Úc bằng tàu thuyền.

Thật ra không chỉ người Việt mới là “boat people”, mà trong dòng người đến Úc bằng tàu thuyền còn có những người gốc Trung Đông như Iran, Afganishtan... Những người này qua đường giây môi giới và tổ chức đưa người, họ trả khoảng vài ngàn Úc kim một đầu người, để những thủy thủ người Nam Dương chở họ ra khơi chỗ tiếp giáp với lãnh hải Úc và gọi phone SOS để hải quân Úc tới vớt.

Thông thường những chuyến vượt biển như vậy khá an toàn nhưng vào năm 2010 ngoài khơi bờ biển Phía Tây của chúng ta gần Christmas Island, có một chiếc tàu đụng vào bờ đá và vỡ tan. Không biết bao nhiêu người trên chuyến tàu đó nhưng đã có 42 người tị nạn sống sót nhờ bám vào mảnh vỡ của con tàu bị đắm cho đến khi được tàu của hải quân Úc tới cứu.

Chắc không mấy ai đặt câu hỏi: khi bị đắm tàu thì việc trước tiên chúng ta phải làm là gì? Có thể câu trả lời là kêu cứu, hay cầu nguyện... Nhưng đó là những câu trả lời sai. Việc trước tiên phải làm khi bị đắm tàu là bám vào bất cứ vật nổi nào ở chung quanh chúng ta và cố bám chặt vào nó cho tới khi được cứu, không thể rời vật nổi đó dù bất cứ điều gì xảy ra bởi không có nó chúng ta sẽ bị chìm và chết đuối.

Trong bài Phúc Âm tuần này có hai nhân vật cũng giống như hai người bị đắm tàu không biết bám víu vào đâu thì vớ được cái phao cứu hộ là Chúa Giê-su. Người thứ nhất là ông trưởng hội đường tên Jairô và người thứ hai là người đàn bà bị bệnh rong huyết. Ông Jairô có cô con gái 12 tuổi đang hấp hối trên giường bệnh nên đến sụp lạy van xin Chúa cứu con ông, còn người đàn bà thì bị rong huyết đã 12 năm sau khi tìm thầy chạy thuốc khắp nơi mà tiền mất tật mang nên đã tìm đến Chúa như nguồn hy vọng cuối cùng để được chữa lành.

Nếu không để ý chúng ta tưởng rằng hành động sụp lạy và van xin của ông Jairô là một việc dễ dàng, thực ra không phải vậy. Trong xã hội Do thái trưởng hội đường là một người quyền thế vì ông là chủ tịch hội đồng trưởng lão quản trị hội đường, có trách nhiệm trong việc phân chia công tác phục vụ hội đường và trông coi việc thi hành những công tác đó. Như thế ông ta là một nhân vật quan trọng cũng như một người được toàn thể cộng đồng kính trọng.

Do đó ông ta phải có một sự khiêm nhường đầy ý thức để chạy đến xin một ông thầy giảng lang thang là Giêsu Nazareth giúp đỡ. Lòng khiêm nhường cũng giống như người bị đắm tàu, tức là chúng ta cần bám vào Chúa như cái phao và với ý thức rõ ràng là chúng ta hoàn toàn tùy thuộc vào Chúa giữa biển đời mênh mông vì nếu thả tay ra chúng ta sẽ chết chìm.

Rất nhiều người nghĩ rằng khiêm nhường là biến mình thành chiếc thảm chùi chân để thiên hạ mặc sức dầy xéo chà đạp. Nhìn như vậy thì sự khiêm nhường làm chúng ta trở nên nhu nhược yếu đuối. Thực ra muốn trở nên mạnh mẽ và kiên cường cái chúng ta cần trước tiên là sự khiêm nhường và sự nhận thức về sự tùy thuộc của chúng ta vào Thiên Chúa vì Chúa chính là cái phao để chúng ta bám vào khi thuyền đời chúng ta bị tan vỡ giữa phong ba dập vùi.

Tóm lại bài Phúc Âm tuần này dạy chúng ta rằng nếu biết tin thác hoàn toàn vào Thiên Chúa đời chúng ta sẽ được an hòa thư thái cho dù vẫn phải đương đầu với những nghịch cảnh xảy ra trong cuộc sống. Giữa tai họa thảm khốc nhất chúng ta vẫn có thể đương đầu một cách can đảm và dũng cảm khi cùng đương đầu với Thiên Chúa. Đối với cuộc đời Kitô hữu những gì đối với con người là bất khả thi thì đối với Thiên Chúa đều trở thành khả thi. Điều đối với con người là điều khó có thể xảy ra thì sẽ trở thành sự chúc phúc thật sự khi Thiên Chúa hiện diện ở đó. Không có gì không thể đối diện, không có gì không thể chinh phục – ngay cả cái chết, khi chúng ta đối diện và chinh phục nó trong tình yêu của Thiên Chúa, tức là trong Đức Giêsu Kitô Chúa chúng ta.